

щото приличала, досущ на мумия и човекъ като я гледалъ, чуделъ се, какъ е можела тя да живѣе, макаръ и два дена толкова слаба: краката и били тънки, като клечки и всичкитѣ стави си личали, месото било смелено и страшни рани покривали измръзналитѣ пръсти и седалищнитѣ части. Отъ нѣкогашна хубавица, тя приличала на страшенъ скелетъ, облечанъ въ кожа и всички, които отишли на нейната смъртъ оставали като гръмнати отъ ужасния и видъ. Градаха говорилъ я градъ говорилъ за нея и всички я оплаквали, а въ деня на погребението се разиграли извънредно покритители и страшни сцени: ~~всички викаха и плачаха и всички плачаха~~ нейната ~~свръх~~ стара ратакиня, извънредно привързана на господарката си жена, изпаднала сѣкашъ въ умопомрачение, като гледала труптъ и. Тя диво изкрѣскала нѣкакви неразбрани думи и се хвърлила съ ножъ въ рѣка върху чорбаджи Вълко. Спуснали се хора и я вързали, а тя все крещѣла несвързани думи и нѣкакви имена поменувала на дѣца. Единственото дете на мъртвата Петъръ, тогава едѣва на петъ години, плачело изъ пѣлата къща и обѣгало отъ баща си, а той стоялъ всредъ пруста и отъ челото му капѣлъ потъ. Лицето му се свило и сѣкашъ билъ умѣмѣлъ, тъй си изглеждалъ като ударенъ отъ гръмъ и такавамъка имало въ него, че всички го гледали уплашени. Ратакинята отъ тогава се поправила и напуснала за винаги къщата, но никой не можелъ да откопчи каквото и да било отъ нея, за случката. Тя все се страхувала да говори и казвала, че ~~не~~ е закалната да мѣлъ да гробъ за нея. Тайната умрѣла сѣкашъ съ това и никой не говорелъ по-вече следъ години хората забравили и ако и втората жена на чорбаджията не бѣша умрѣла, всичко щѣше да бѣде забравено. Седъ смѣтъта на еленчанката Чорбаджи Вълко похарчилъ трисетъ хиляди гроша да построи черква въ едно отъ селата си въ паметъ на покойната му жена и тая черква още си стои до сега. Той бърже дошелъ на себѣ си следъ тия ужаси въ неговата къща и даже никакъ не се променилъ. Останалъ си все същия, даже и неостарѣлъ, толкова здравъ и коравосърдечанъ бѣше той, а ~~една~~ ~~по късно~~ *жалостната ойи сиворъсия* се оженилъ за дъщерята на стария чорбаджи Стефанакъ Халжи Юрдановъ, отъ старъ чорбаджииски родъ, извънредно гално старче, сега немощно, но развратно, каквото въ свѣта надали има. Това старче, за което ще говоря по-късно, джкеше двама олани и понеже жена му бѣша умрѣла, живѣеше съ своята слугиня, която бѣше станала въ къщи по-голѣма господарка отъ него. Тя бѣше млада, не твърде красива, даже грозна по-вкоро, но така завладѣ съ дебеленитѣ си киръ Стефанакъ, че той нѣмаше никакви сили да се бори съ нея и ограничи властѣта и. Освенъ това, тя се оказа добра домакиня и речи, ако не бѣша